

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Klź Bóh poda,
Wokřew će.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Budyschin

26. julija 1925

Bauzen

Čištoč a nakład Šsmolerjez knihicziščjetnje a knihatnje šap. družšt. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wukhadža łóđu šobotu a plačži na měšaz 15 šlotych pjenježłow.

7. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Šjewjenje Jana 14, 4—16.

Žnjowu čaš. Šdnž wječor po wšy khodžišch, šlyšchisch tu a tam wótre klepanje. Šošy šo wóťja. A nasajtra žnjenzy a žnjenzarki pšched běłym žitom abo žoltej pšchenzu steja. Š měrom šchěrofe klošate polo w horzocze leži. Mjes klošami módrý koštrjanz a čerwjena kulel, wobras měra a čžičeje rjanosče. Šlošy a kwětki njewjedža, kajki strach jim hroža. Š móžnym wotmachom žnjenz košu šaloži. Šchumjenje pšches polo dže. Šloša šwoje džěło čžini. Štwjelza ł šemi padnu. Šo je jich wošud, pšchetož šu šrawe ł žnjam. A klź wy šče se žnjenzami a žnjenzarkami, wasch nadawł je, tónle wošud wufonjeć. Nje-pšchirndu wam pšchi tajkim džěle šhutne myšle, pšchirunanja š waschim šamšnym žiwjenjom?

Šo šo w našchim telšče stawa. Šón nam móžny wobras wo pošlednim šudže pošaje. Ša mrócželi šedži Šoži pošoš, pošdobny na Šožeho šyna. Š w ruzy wótry šerb džerži. Šchikašnja šo jemu pšchinješe: „Šalož twój šerp a žni!“ Šěla kaž žnjowe polo šemja pšched nim leži. Ššerb klincži. Šchumjenje pšche ludy dže. Šudžo dych šastaja a se štyšnosčežu na to čžakaja, šchtož ma pšchincž. Čžuja roššudžazu hodžinu. Šemja šo žněje. Čžak je šašch, wěčžnosč tu je.

Šchtož šo tu nam jako wulki pošawł pošledneho čžaka wopišče, šo pšchezo šašo w žiwjenju jednotliwego čžłowjeka stawa. Ša šoždeho junu pošledni džěń pšchirndže. Ša šoždeho junu š Šožeje šwjatnižy šloš šalincži: „Šalož twój šerp a žni jeho!“

Šchto je žnjenzac, žnjenzarka? Štary špěw to nam njeh praži.

„Ša šnjercž je Šoža žnjenzarka,
Klź šwoju móž ma wot Šoha.
Džěń košu šej wóťi,
Ša žiwjenje króčži,
Šuž šóřšy šnadž padnyčž,
Šy dnybisch a šwjadnyčž.
Šladaj šo, ty róžicžka!“

Šchtož džěń šo šeleni a šče,
Šo nasajtra šnjercž wotežnje:
Še njebjeske klucže,
Šak šori je rucže!
Šej šilije běše,
Šsu najšlěje ščěle.
Šladaj šo, ty róžicžka!“

Myšlimy pšchezo na to? Šě, něšotry džěń šo minje, a my nješšmy se žanej myšlicžku na žnjenzarku šnjercž špominałi, šotraž šady naš šteji. Šo šinał njeje, pšchetož je žhle nje-móžna wěž, šožde wofomiknjenje šnjercž pšched woczomaj mčč. Šašch drje wjele tajkich, klź šebi to žadaja; ale woni šami to nječžinja, šošelž, kaž praju, njemóžna wěž. Šóh šón šnjesh je to tak poštajil, šo šu nam šeto, džěń a hodžina naščeje šnjercže nješnajomne. Šchymy hodžinu naščeje šnjercže š wěštosčežu wjedželi, šchymy wobohe ššworjenja šyle! Ššcha radošč, wšchón mēr, wšcha wješelosč do džěka by šo naščeho žiwjenja šhubila. Šě, njemóžemy šajnje na šnjercž myšlicž, a to tež njetřebamy.

Šchtož pał by něł natwopał myšlicž, šo mamy dopomnječe na šnjercž žhle š naščeho žiwjenja wutupicž, šo móžemy čžinicž, kaž ptał šchtrub, wo šotrymiž šo pošwěda, šo šwoju šłowu do

